

пражолата, изядатъ я, турятъ паритѣ въ чинията и си отиватъ — никой не взима тия пари. Честни, Културни хора били тѣ! Нима въ това седи културата? Не, въ умоветѣ, въ духоветѣ на тия хора седятъ велики мисли, велики чувства. Туй ядене, тия пражолци, това е външната страна на тѣзи велики идеи, които стоятъ задъ тѣхъ. Тия хора иматъ убѣждения! Казвамъ: като е отишълъ Христосъ на това мѣсто, Той е научилъ нѣщо. Нѣкой пхтъ вие се оплаквате, защо сж тия мжчноти, защо сж тия страдания въ свѣта. Ако вие искате да живѣете безъ никакви мжчнотии, безъ никакви страдания въ свѣта, можете, но вие ще бждете единъ глистей. Като ви прѣрѣжатъ, пакъ ще продължите живота си. Единъ глистей, който живѣе въ човѣшкия стомахъ, не е нищо друго, освенъ една пражола, която постоянно расте и никога не умира. Но питамъ: каква философия разрѣшава] този глистей въ човѣшкия стомахъ? Той става ли ученъ тамъ? Ти ядешъ, а той се храни, измуква соковетѣ ти. Питамъ? ако ние въ свѣта заемемъ това положение на глистей, че искаме да живѣемъ въ утробата на природата да смучимъ отъ нея на готово соковетѣ ѝ, тя да работи, а ние да ядемъ, мислите ли че можемъ да заемемъ нѣкое благородно положение? Всѣки отъ васъ, у когото е влѣзълъ единъ такъвъ глйстей, гледа ли съ благовидность на него и казва ли да не го смущаватъ? — Не, той е недоволенъ отъ този глистей и казва: нѣма ли нѣкой виденъ професоръ, който да ме посвѣтва какъ да изхвърля навънъ този глистей? Той отива при нѣкой виденъ професоръ и му казва: Господинъ професоре, въ менъ